

Chemare la Hristosul

Nu-mi spune nimic! Îți cunosc mizeria, necazurile, luptele și ispitele sufletului tău, așa cum ești tu! Dă-Mi inima ta! Dacă o să aștepti să devii înger ca să Mi te dăruiești, atunci n-ai să mă iubești niciodată! Chiar când ești laș, fricos, trufaș și neîncrezător în împlinirea săvârșirii iubirii, a sfințeniei, chiar când recazi în aceleași păcate pe care nu ai vrut să le repeți...ei bine, chiar și atunci Eu nu-ți dau voie să nu Mă iubești!

Iubește-Mă, așa cum ești tu!

În orice loc, moment și-n orice situație te-ai afla, în credincioșie sau în trădare, în râvnă, întristare și uscăciune, tu să mă iubești așa cum ești! Eu vreau să Mă poți iubi-din puțina și săraca ta inimă, atât de chinuită! Dacă aștepti să-mi ceri să te aștept până vei fi desăvârșit, atunci n-ai să Mă iubești niciodată.

N-aș putea Eu, oare, să fac din fiecare fir de nisip un serafim sau un înger care să strălucească de curăție și dragoste? Nu sunt Eu Domnul Dumnezeu și am zidit toate și pot totul? Inima ta de om, zidit de mine, este locașul Meu. Eu aștept să-mi dai această inimă Mie și să mă lași să te iubesc așa cum ești! Desigur, Eu am să te schimb, dar până atunci, iubește-Mă așa cum ești, căci Eu te iubesc, cu toate că ești așa! Eu vreau să simt porumbelul iubirii tale zvâcnind către Mine, chiar din puțina, săraca , neputincioasa ta inimă! Din adâncul învoielilor tale, al murdăriei tale! Eu te iubesc și când ești slab și necurat; tu ce vină-mi găsești?

Nu vreau o Iubire izvorâtă din mândria virtuților tale-nici a spectacolului care poți fi tu, ci dintr-o inimă smerită înaintea mea și resemnată în a fi chiar ceea ce este: o biată inimă care Mă iubește și pe care o pot curăți oricând! Nu-Mi trebuie virtuțile tale, talentele tale, înțelepciunea ta. Eu vreau doar să mă iubești și să lucrezi întru iubirea aceasta. Crezi că ai virtuți, dar dacă ți le-aș da chiar, tu ești așa de slab și de mândru, încât aș hrăni amorul tău propriu și nu M-ai cinsti pe Mine, ci pr tine! Apropie-te deci, cu iubire! Unui fier negru și rău, flăcările de foc nu numai că i-ar curăța rugina, dar l-ar face incandescent! Doar iubește-Mă, neînchipuindu-ți că ești curat și demn; aceasta ar fi iar o mândrie pentru tine; iubește-Mă pentru că sunt obosit și vreau să odihnesc în inima ta! Deci, nu te mai zbate și

te strădui să-Mi placi, ci iubește-Mă pur și simplu. Eu aş putea să fac, prin tine, lucruri mari pentru mintea omenească, dar nu!-tu ai să-mi fii slugă rea și nefolositoare și neputincioasă și am să-ți iau puținul pe care tu te încrezi că-l ai! De ce oare? Pentru că Eu te-am zidit-din iubire, ca să-ți dau iubirea, fără ca tu să-Mi poți da ceva! Nu încerca să-mi plătești Iubirea prin nimic, Mă doare că încerci!

Nu mai sta departe de mine.Îți lipsește nu sfințenia, pe care numai Eu ți-o pot da, ci o inimă gata să Mă iubească oricând și până la capăt! De aceea, Eu stau mereu la ușa inimii tale, ca un cerșetor, deși sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Nu mă lăsa să aștept, ca să te împodobești și să-Mi pregătești daruri, căci tu nu poți nimic fără mine și dacă te încrezi în tine, fără Mine, voi fi nevoit să te las în cădere-la măsura cu care te apreciezi singur! Dacă mă primești, te voi ajuta să înțelegi, să mă cunoști și să mă iubești mai mult decât îți poți închipui. Lasă sângele Meu să curgă în sângele tău și să bată inima Mea într-ata! Eu ți-am dat-o pe Sfânta Precurata Mea Maică. Lasă să treacă totul prin inima ei curată, încât să poată mijloci pentru tine!

Nu aștepta să devii sfânt, ca pe urmă să Mă iubești! În acest fel nu M-ai iubi niciodată! Și acum vino! Eu sunt cu tine, cu voi, până la sfârșitul veacurilor! AMIN!

Preot monah Arsenie Boca

Comentariu la *Chemare la Hristosul*

Oare până când nu vom înțelege că o inteligență desăvârșită-divinitatea-a făcut viața de pe Terra, a făcut ființa omenească?! Și **Inima ta de om, zidit de mine, este locașul Meu**. Cu alte cuvinte, Dumnezeu, Tatăl nostru, locuiește în inima noastră, în sufletul nostru. În opera sa, în creația sa, în templul viu (ființa umană-trup și suflet). Lucifer cel revoltat, răzvrătit, a momit pe om să rupă legătura cu creatorul său și să-și continue viața pe cont propriu. Și omul a pierdut starea divinității sale și conviețuirea cu inteligența creatoare. Trădare și prăbușire în subdivin, cu toate situațiile vieții omenirii, inclusiv cu negarea lui Dumnezeu și propagarea unei vieți contrare înzestrării noastre divine. Dumnezeu ne întinde mâna cu o dragoste desăvârșită. Dar și noi trebuie să-i întindem mâna și ținându-ne cu voință fermă de Iubirea lui Hristos, cu iubirea noastră, pe calea dintru starea de rai de dinainte de ascultarea de Lucifer și nu de Tatăl nostru, care ne înzestrăse cu trăirea dragostei divine, cu trăirea fericirii.

Căutăm inteligențe cosmice, OZN-uri, etc., dar ca niște oameni stârniți de cel rău împotriva Părintelui nostru, încât certitudinea care este în noi, Civilizația divină, nu o recuperăm. Multă orbire. Dar această inteligență ne iubește și ne cheamă în adevărata noastră patrie cerească, Raiul. Și Raiul este aproape, în sufletul nostru. Raiul spiritual, cu omnipotențe restauratoare asupra trupurilor noastre, așa cum a fost trupul lui Iisus după înviere și a lui Adam și Eva în timpul viețuirii lor în Civilizația divină. Cu accesul la cele mai înalte idealuri, la retăirea fericirii ca stare de normalitate.

Părinții care aduc pe lume copilașii, îi iubesc ca pe o comoară de mare preț, cu toate neputințele pruncilor... Și noi suntem copiii Părintelui ceresc, făcuți dintru starea de Iubire a Civilizației Treimice. Dumnezeu este Iubire. Cel care iubește suferă din cauza necazurilor fiilor săi. Iar de necazuri omenirea nu duce lipsă...Fiii, împreună cu Părintele lor ceresc pot începe să se elibereze din suferințele cronice ale omenirii, în care se zbat înlănțuiți de povara păcatelor și greșelilor. Ascultarea de Părintele luminilor, care este Bun și Iubitor, întru iubirea noastră, întru bunătatea inimii noastre, ne-ar despovăra de păcate și de tirania tentațiilor subdivine și ne-ar îndrepta pe drumul ieșirii din aceste lanțuri-drumul adevăratei libertăți și al adevăratei fericiri.

Când unii fii, de la un timp nu-și mai iubesc părinții, raiul acelei familii se sfărâmă și suferința părinților crește. Consecințele pentru fiii care se revoltă împotriva părinților, care nu mai ascultă de părinți, care și-au pierdut iubirea filială, sunt dureroase, atât pentru ei, cât și pentru părinți. Părinții sunt chinuți, umiliți. Iubirea. Cel care iubește pe cineva suferă pentru dificultățile prin care trece acesta. Un părinte are milă (Un aspect al Iubirii) față de copiii săi. Și Tatăl ceresc. Lipsa Iubirii risipește și desfigurează Raiul. Iubirea curată dă aripi, sănătate, fericire. Așa cum căutăm izvorul apei pământestești, necesară vieții, fântâna, așa trebuie să căută și izvorul fericirii, al Iubirii, care e în spirit, la Dumnezeu.

Gheorghe Gavrilă Copil